

„Dag vader,” zei Gerrit. Zij drukten elkaar de hand, warm en vol ontroering. „Jongen, welkom thuis,” zei 't mannetje, „hartelijk welkom thuis.”

En een vreugde beving den vader over dezen zoon, dien langen kerel, dien krachtigen en nog jongen mensch.

„En hier is mijn zusje,” zei Gerrit. En hij boog zich over Dora heen, die klein van stuk was. En dadelijk waren er vragen tusschen hen, onuitgesproken vragen over liefde en levensgenot, over eenzaamheid en gemeenschap.

Zij glimlachten elkaar toe en waren geen vreemden voor elkander. 's Avonds bij het rustig schijnende lamplicht vertelde de zoon van zijn leven, van het faillissement dat de firma had geleden, van zijn ontslag, zijn nieuwe betrekking, van de rassen waarmede hij in contact kwam, van de kloven tusschen mensch en mensch, van Indië waar hij drie jaar geweest was en waar hij gade had geslagen iets van de evolutie van het Mongoolsche ras, dat met hevige botsingen gepaard ging, waar de jongeren loslieten de oude traditie en de ouderen hun afschuw daarvan te kennen gaven.

De drie menschen luisterden in aandacht. Hij was weer naar Afrika teruggekeerd en had er nu weer bijna twee jaar gewerkt.

Terwijl Gerrit sprak keek hij telkens naar de zuster, die in stilte luisterde.

„Waarom heb je niet meer geschreven?” vroeg de moeder zacht.

„Ik weet niet,” zei hij, „je komt er niet meer toe. Er gebeurt zoo ontzettend veel, en je hebt alleen zooveel te verwerken, waaraan ze thuis geen deel meer kunnen hebben.”

„Je bent niet getrouwd,” zei de vader.

„Nee burgemeester,” zei Gerrit lachend, „ik ben een zwerver, een gek, een eenzame. Schrik maar niet. Ik ben lang geen stumper, en 't is mijn eigen verkiezing dat ik niet trouw. En zusje, is die al verloofd?”

Het meisje schudde 't hoofd. „Neen,” zei de vader, „daar denken we nog niet aan, wel Door?”

Dora antwoordde niet, maar er ging een glimlach van haar naar den broer. En toen verstrakte haar gezichtje.

Plotseling begon de vader te vertellen van zijn burgemeestersambt, van de jaren die voorbij gingen, van den socialist die in zijn plaats was benoemd. Hij sprak van degelijkheid en opvoeding, hoe de jeugd anders was dan vroeger. Hij was nooit uit 't land getrokken, maar zijn werkkring was ook belangrijk geweest, zéér belangrijk en hij had heel wat zorgen gehad. Als hij zijn hoofd neerlegde wist hij dat hij zijn plicht had gedaan.

Over zijn bril heen keek hij beurtelings de drie menschen in de kamer aan. Hij voelde iets van machteloosheid tegenover de krachtige figuur van zijn zoon. Hij wilde bewijzen, dat hij niet minder had gewerkt. Maar er glipte iets tusschen zijn vingers door. Hij voelde èn zijn lichaam èn